

RÁFI ANNA RÉKA

Kedves Sándor!

Találgatok, hogy mi mindent érthetsz a „nálunk semmi újság” statement alatt. Mert kozmásra éghetett az ebéded, karambol történhetett az ablakod alatt, befesthette a feleséged a haját, akár még a te hajadat is -, ezek az események valóban csak eltörpülnének a múlt századbéli alkotótársak munkássága mellett. Róluk nem is szalasztottad el a beszámolót. De nagyon szívesen venném, ha a legközelebbi leveledben részleteznéd a te „semmidet” is.

Világ és irodalom. A világ az, amiből te nem kérsz. Az irodalom ehhez képest a távoli vidék, ahova menekülsz. Tegyük fel, hogy az irodalom jégből van. Akkor a világ vízből. Tehát végeredményben ugyanabból az anyagból. A kőkeménynek és a lágynak több köze van egymáshoz, mint gondolnád. Ha az irodalmat jégkockaként beledagoljuk a világ vizébe, ahonnan vétetett, előbb-utóbb visszaolvad belé. Segítenél ebben?

Ez a jégkockázás, mondjuk, azzal indulna, hogy hajnalban fölkelysz. Ez már rosszul kezdődik. De figyelj, mi következik utána! Kihalt az utca. A drótokon madarak csivi... micsoda?! Ebben a bűdös városban vannak madarak? Lebaktatsz a metróaluljáróba. A peron szélére állsz. Hátranézel, hogy lát-e valaki. Persze a rendes polgár ilyenkor még alszik. Így nyugodtan leereszkesz a sínek közé, nyugodtan átbukdácsolhatsz a vágány túloldalára, majd a kabátzsebedben elkezdesz kutatni. Először egy kutyatáp darabkát emelsz ki belőle - nem ez az: eldobod. Majd egy húsdarabkát, amit előzőleg egy vendégségben köptél titokban a zsebkendődbe. Cigaretta - majdnem jó. A zseb misztikus süllyesztőjéből végül kiemelsz egy krétát. Helyben vagy. Végigsimítod a metróalagút falát, és nagy mozdulatokkal rávésed a következőt: „The time is out of joint”. Kizökkent az idő. Ez a Shakespeare-sor a metrózók közé telepszik, akár egy misszionárius. Ez a misszionárius pedig kivételesen örömmel venné, ha bekebeleznék. Csak a sok kis kannibál nem veszi észre, hogy ő is táplálék. De hátha...

Az én „semmimről” majd legközelebb.

Baráti üdvözlettel: Sziklay Andor